

200 WOMEN

Som kommer ändra
sättet du ser på världen

6 JUNI – 30 SEPTEMBER 2018

ÖPPETTIDER:

ONSDAG 12 – 16
TORSdag 12 – 20
FREDAG – SÖNDAG 12 – 16

STÄNGT HELA MIDSOMMARHELGEN

GUIDAD VISNING:

ONSDAG – SÖNDAG 13:00

havremagasinet.se

Konsthallschef

Cornelius Stiefenhofer

Producent 200 Women

Geoff Blackwell and Ruth Hobday

© 2017 Blackwell and Ruth Ltd

blackwellandruth.com

twohundredwomen.com

Foto: © 2017 Kieran E. Scott

kieranescott.com

Tack till

Ett stort tack för lånet av konst, till ägare av konstverken i utställningen Bodenskolan 2018, och till tidigare konsthallschef Ricky Sandberg för delaktig medverkan till båda utställningarna.

Intendent & Konstpedagogisk Ledare

Ingela Ögren Weinmar

Koordinator Publika Avdelningen

Viveka Engholm

Konstpedagog

Eva-Lena Kurkkio

Besöksvärd

Oscar Männikkö

Tekniker & Projektkoordinator

Stina Engman

Tekniker

Carlos Segovia

Olof Larsson

Ekonomi

Gertrud Backman

Översättningar

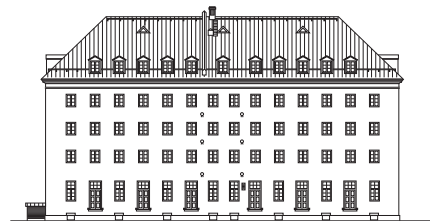
Elex, Pajala

Grafisk Form

Kasper Lahti

Katalogtryck

Luleå Grafiska

Arkitekten Erik Josephson är mannen bakom Havremagasinet som stod färdigt 1911-12. Här förvarade krigsmakten havre till militärens hästar fram till 1950. Havremagasinet är en av Bodens största byggnader, en konstruktion i sten och trä med sex våningar på sammanlagt 3600 m² och 288 träpelare.

Sedan 2010 har huset utvecklats till att bli en av Sveriges främsta konsthallar. Här visas utställningar med lokal kulturhistorisk förankring, tillsammans med nordisk och internationell samtidskonst.

Havremagasinet permanentades som länskonsthall 2014 och finansieras huvudsakligen av Region Norrbottens och Boden kommun. Bakom idén och verksamheten står föreningen Havremagasinet Art Management Group.

Finansierär

HAVREMAGASINET
ART MANAGEMENT GROUP

‘Man kan inte bemyndiga kvinnor utan att lyssna på deras berättelser.’

—
Gloria Steinem

200 WOMEN

SOM KOMMER ATT ÄNDRA SÄTTET DU SER PÅ VÄRLDEN

200 Women inspirerades av den tanken och den enkla idén om att fotografera och filma tvåhundra kvinnor i olika delar av världen – oavsett nationalitet, ras, religion, status eller kändisstatus – framför ett enkelt tygstycke. Projektet är baserat på tvåhundra originalintervjuer där tvåhundra kvinnor fick fem grundläggande frågor om vad som betyder mest för dem i livet. Målet var att uppnå mångfald och framför allt äkthet.

200 Women som kommer att ändra sättet du ser på världen återger några av dessa fantastiska historier med fotografiska porträtt och videointervjuer som har utformats för att väcka tankar om mångfald och jämlikhet genom de tvåhundra kvinnornas berättelser från hela världen.

Projektets skapare Geoff Blackwell och Ruth Hobday ville tillsammans med fotografen Kieran E. Scott ta bort alla distraktioner och den visuella kontexten till varje kvinnas liv och bara fokusera på deras mänsklighet, när de ställde följande frågor:

Vad är viktigt för dig?

Vad blir du lycklig av?

Vad känner du som mest förtvivlan inför?

Vad skulle du ändra om du kunde?

Vilket enskilt ord identifierar du dig mest med?

Svaren var på samma gång lärande, ödmjuka och inspirerande. Några kom från en djup sorg, men gång på gång kom det fram upplyftande exempel på vänlighet, osjälviskhet, styrka, visdom, inspiration och det mest övertygande av allt: sanningen.

Bland de intervjuade personerna hittar vi en blandning av välkända kvinnor och andra som initiativtagarna fick höra talas om under resans och projektets gång. Många presenterades av storsinta vänner, vänners vänner, kollegor och besläktade själar i världens alla hörn. Bland dem hittar vi artister, aktivister, entreprenörer och en robotingenjör, tillsammans med företagsledare, en getherde, en hushållstjänare och en kvinna från Nepal som har tillbringat nästan hela livet med att sälja cigaretter – en och en – på gatorna i Katmandu för att försörja sin familj.

På de fattigaste platserna fick de se det grymma och mycket påtagliga sambandet mellan fattigdom och ojämlikhet. På dessa platser rann tårarna när de lyssnade på berättelser om flickor som fångats i sexhandel, gifts bort med främlingar vid tio eller elva års ålder, förnekats utbildning och grundläggande frihet och utsatts för alla typer av elände i händerna på män och en patriarkalisk kultur som tyvärr fortfarande lever och frodas.

Varhelst de stötte på sådana berättelser om ”vi och de” handlade det nästan alltid om smärta och splittring. Men de såg också att när människor verkligen ser varandras mänsklighet, så kan vackra saker ske.

Det är ett projekt som bekräftar det vi redan vet – att det inte finns några vanliga kvinnor.

Parallellt med Havremagasinet's utställning kommer 200 kvinnor som kommer att ändra sättet du ser på världen att visas på Pen + Brush New York (16 maj–30 juni) och i München i två separata utställningar på Alte Bayrische Staatsbank (28 oktober–20 november) och Münchens tekniska universitet (20 november–13 december).

ELIN ROVA

Elin Rova föddes i Kangos i Pajala kommun. Hon studerade till sjuksköterska vid Luleå tekniska universitet och har arbetat som sjuksköterska sedan 2015. För tillfället arbetar hon som akutsjuksköterska och studerar även till barnmorska vid Tekniska högskolan vid Umeå universitet. Hon tränar och tävlar också i CrossFit på elitnivå och vann CrossFit Bodens *Battle of the North* och kom fyra i *Greek Throwdown* år 2017.

Vad är viktigt för dig?

Det är viktigt för mig att må bra – att mitt liv är givande och att jag kan hantera de utmaningar som jag stöter på. Jag vill att människorna omkring mig ska känna likadant. Jag önskar att alla människor får vara lyckliga och må bra. Min mamma är sjuksköterska och har haft stor inverkan på mig. Jag såg henne under min uppväxt och ville hela tiden hjälpa människor och dela deras lycka över att besegra de hinder de stod inför. Det är en del av orsaken till varför jag blev sjuksköterska. Jag arbetar på akuten, så jag har sett en hel del död. Man sätter på sig sin mask och blir ett stenansikte, men det är väldigt svårt att hantera när man ser ett barns kropp. Nu studerar jag till barnmorska, för jag tycker att stunden när ett barn föds är den största i hela världen. Det ger sådan glädje och det är något som jag vill vara en del av.

Vad blir du lycklig av?

Mina hallelujah moments är när jag är omgiven av dem som jag älskar.

Vad känner du som mest förtvivlan inför?

Ojämlighet mellan könen. När jag läser om det våld som kvinnor utsätts för bara på grund av sitt kön, så blir jag väldigt känslös. Och det handlar inte bara om fysiskt våld, det handlar om att flickor hindras från att gå i skolan eller tvingas till att gifta sig med en främling. Sådana saker ska inte hända. Även att betala en kvinna lägre lön är en typ av våld. Man kanske tror att det här inte är något vi brottas mot i Sverige, men det gör vi. Glastaket är intakt här och även om Sverige är ett rätt bra land, så är det långt kvar till jämlikhet mellan könen.

Vad skulle du ändra i världen om du kunde?

Jag skulle låta alla flickor gå i skola och ge kvinnorna fullständig rätt till sina egna kroppar.

Vilket enskilt ord identifierar du dig mest med?

Solsken.

KATARINA PIRAK SIKKU

Katarina Pirak Sikku är same och föddes i Jokkmokk. Hon tog examen från Konsthögskolan vid Umeå universitet år 2005. Hennes utställning, *Nammaláhpán* på Bildmuseet i Umeå nominerades till Dagens Nyheters kulturpris år 2015. Denna multimediautställning var resultatet av Pirak Sikkus tio år långa studie av samefolkens ras och biologiska natur. Hennes arbete har också visats på Kulturhuset Korundi i Finland, Grafikens Hus i Sverige, Museo de Arte Moderno de Medellín i Colombia och lulesamernas Samiska centrum Árran i Norge.

Vad är viktigt för dig?

Det som är viktigt för mig är att jag är frisk: jag vill inte bli sjuk. Vad gäller världen som helhet är det klimatförändringar och yttrandefrihet som är viktigt för mig. Att kunna uttrycka sig utan rädsla är så viktigt. Det oroar mig att censur håller på att bli en del av den svenska kulturen.

Jag är same och min kultur är viktig för mig. Samerna är ursprungsbefolkningen i Skandinavien och på Kolahalvön. Jag lärde mig inte att tala samiska förrän jag var tjugoett år, eftersom mina föräldrar hade förbjudits att tala det när de växte upp och därför talade svenska i vårt hem. I skolan fick jag aldrig läsa om min egen historia, eftersom det inte var något som man lärde ut.

Vi kände såklart till de svenska kungarna och deras krig – jag visste allt om en historia som jag inte kände mig delaktig i. När jag till slut fick tag i en bok om samerna kände jag mig sedd och förstådd. Jag önskar att jag talade språket bättre, men jag har sett till att mina barn gör det. Svenskar är väldigt noga med att upprätthålla status quo, så även om attityderna mot samerna håller på att förändras, kan man se de exkluderande attityderna på det sätt som de behandlar flyktingar från andra delar av världen.

Vad blir du lycklig av?

Jag älskar att vara ute i naturen. Jag älskar tillförsikten i att blicka upp mot stjärnorna, som alltid lyser på samma plats. Det är också något speciellt med ljus och mörker som inspirerar mig i min konst.

Vad känner du som mest förtvivlan inför?

Maktmissbruk. Jag står inte ut när ledare använder religion för att rättfärdiga ojämlikhet.

Vad skulle du ändra om du kunde?

Jag skulle ge alla möjligheten att läsa och skriva.

Vilket enskilt ord identifierar du dig mest med?

Tryckfrihet. Yttrandefrihet.

MÄRTA, KARIN & LINNÉA NYLUND

Systrarna Nylund – Märta, Karin och Linnéa – föddes i Markusvinsa i Lappland, där de fortfarande bor kvar. Det bor tjugo personer i byn som ligger norr om Polcirkeln. Alla tre kvinnorna utbildade sig till lärare och Karin specialiserade sig på ett av Sveriges minoritetsspråk, meänkieli. Sedan de pensionerat sig från att ha arbetat heltid som lärare har systrarna ägt och drivit en restaurang och ett hotell i grannbyn Korpilombolo. De arrangerar också Korpilombolo European Festival of the Night, eller Nattfestivalen, en filosofi-, litteratur- och konstfestival som arrangeras varje år mellan 1 och 13 december.

Vad är viktigt för dig?

Karin: Mina systrar – de är väldigt viktiga för mig.

Märta: Vi är alla födda i familjehemmet och har bott tillsammans under större delen av våra liv. Det har varit fantastiskt, eftersom vi kommer så bra överens. När vi var små ville många föräldrar tala svenska med sina barn, för att förbereda dem för skolan, men våra föräldrar talade alltid vår lokala dialekt meänkieli med oss. Vi är väldigt tacksamma för det, eftersom vi älskar språket, det är ju ett minoritetsspråk, och vi vill att det ska överleva. Karin: Jag lär ut meänkieli till barn och äldre elever. För var det inte ett erkänt språk, men det har ändrats. Idag är det ungefär etthundrasextio tusen personer som talar det.

Märta: Vi har en fantastisk känsla av gemenskap i den här byn, även om den är liten. Man får en känsla av att man är någon, att man blir sedd. Många tänker att det innebär en massa ansvar att bo i ett litet samhälle, men vid vår ålder struntar vi i det! Man kanske också tror att det är männen som bestämmer på ett sådant här ställe, men så är det inte. Alla män arbetar utanför hemmet – i skogen eller någon annanstans – så det är kvinnorna som tar hand om barnen, hemmet, djuren... allt. Kvinnorna är väldigt kunniga och starka, det är något som vi identifierar oss med. Vi är starka.

Linnéa: När jag tänker på vad som är viktigt just nu, tänker jag på krigets hemskheter. Jag föddes några år efter andra världskriget och man skulle kunna tro att folk

hade lärt sig något av det – att Förenta Nationerna skulle ses som det viktigaste fredsverktyget. Men när jag ser tillbaka på mina sextiosex år, så är konflikterna värre nu än någonsin. Jag skäms över att mitt land tillverkar vapen som används i krig över hela världen – vapen som dödar människor. Jag vill att den svenska regeringen ska vara först med att säga ”Okej, imorgon slutar vi med all vapentillverkning i det här landet.” Det skulle statuera exempel för andra nationer som kan följa efter. Vi behöver någon som är modig nog att säga att vapen inte tillverkas i försvar – de tillverkas för att döda. Och pengarna från tillverkningen går inte till regeringen eller landets medborgare, de går till tillverkarna.

Märta: Jag ser också att samhället i allmänhet har för mycket pengar. När vi var yngre hade vi inga pengar – men vi var rika. Vi fick lära oss att om man såg något som man ville köpa, så skulle man försöka tillverka det själv först. Det var en väldigt viktig lärdom. Vi fick också lära oss att alltid behandla andra med respekt, oavsett hudfärg eller klass, oberoende av allt det där som är oviktigt när det gäller en person. Det enda som är viktigt är hur du uppför dig.

Karin: En annan sak som är viktigt för oss alla är naturen. Folk blir så stressade av så många oviktiga saker i dagens samhälle och jag skulle önska att de bara kunde ta till sig lite mer av naturens lugn i sina liv.

Märta: Kunskap om naturen är absolut avgörande för

att du ska kunna uppskatta dess mirakel. Man kan få så mycket lycka av naturen, från vinter till vår.
 Linnéa: Från det att vi var väldigt små fick vi lära oss att man inte ska döda djur – inte ens myror eller spindlar – eftersom de är en del av naturen, och allt som har skapats har rätt till liv.

Vad blir du lycklig av?

Linnéa: Att träffa nya människor och se ungdomar växa upp gör mig väldigt lycklig. Naturen ge mig också stor lycka.

Karin: Lycka är att vandra genom naturen, påta i trädgården och sjunga med i musik.

Märta: För mig innebär vår by lycka. Den är så välbekant, vi känner alla här och vi känner oss trygga.

Vad känner du som mest förtvivlan inför?

Linnéa: Inbördeskriget i Syrien och flyktingkrisen. Det är hemskt att länder i världen avvisar de här människorna som inte kan stanna i sina hem. Människor från olika kulturer kan berika våra liv, men vi går miste om dessa möjligheter eftersom vi är för rädda för dem. Våra föräldrar var alltid väldigt öppna – väldigt villiga att erbjuda husrum åt andra – och det har fastnat hos oss.

Karin: För mig är det krig och miljöförstöring. Det finns så många gifter i jordbruket och det gör mig väldigt orolig.

Vad skulle du ändra om du kunde?

Linnéa: Alla vapenfabriker skulle stängas imorgon och de skulle istället börja tillverka något som är till gagn för samhället. Och jag skulle sätta stopp för genforskning.

Jag förstår inte vad forskarna försöker uppnå där: de kan inte ändra eller förbättra något – det är bra som det är!

Karin: Jag skulle skapa mindre samhällen. Världen har blivit för stor och folk glömmmer bort varandra. Det är det som är problemet i USA – det är för stort.

Linnéa: Jag skulle hjälpa kvinnor som lever under svåra omständigheter. De flesta mödrar måste arbeta för att försörja sina familjer och de måste lämna sina hem för att göra det. Om jag vore mor skulle jag tycka att det var väldigt svårt att lämna mina barn. Så jag tycker att kvinnor borde ha flexibla arbetstider, för det är bara de som vet vad som fungerar bäst för deras familjer och för arbetsgivarna.

Vilket enskilt ord identifierar du dig mest med?

Karin: Vi har valt samma ord på meänkieli allihop: luonon-kappale. På svenska betyder det "en del av naturen". Alla är en del av naturen. Om vi kunde förstå det, skulle förutsättningarna förbättras för alla, inklusive kvinnor och barn.

Märta: Det är ett vackert begrepp, eftersom det omfattar allt. För mig handlar det om att vara en del av ett gemensamt hjärta. Det är viktigt att alltid vara medveten om att alla är jämlika och därför förtjänar vänlighet.

PIA SUNDHAGE

Pia Sundhage föddes i Ulricehamn. Hon debuterade i Sveriges damlandslag i fotboll vid femton års ålder, blev uttagen 146 gånger och gjorde 71 mål. Sundhage var förbundskapten för USA:s damlandslag i fotboll från 2008 till 2012. Hennes lag vann två OS-guld och blev tvåa i FIFA Women's World Cup 2011. År 2012 utsågs FIFA Sundhage till årets tränare inom damfotboll och hon blev ledare för Sveriges damlandslag i fotboll. Laget vann silver vid OS 2016 i Rio.

Vad är viktigt för dig?
Stödet från min familj.

Vad blir du lycklig av?
Jag blir lycklig när jag tänker på att kvinnor som älskar fotboll har förändrat världen lite grann. Idag finns det kvinnliga fotbollsproffs och flickor kan spela i skolan, men så var det inte när jag var liten. Jag kommer ihåg när jag var sex år gammal och hellre ville sparka boll än kasta den. De sa "Du får vara med oss, men vi måste fuska lite grann." Så, istället för att kalla mig Pia, sade de Pelle, som är ett pojknamn. Det var väldigt intressant att vara flicka i en mannsport, det är det fortfarande, men det går att ta sig runt hindren.

Vad känner du som mest förtvivlan inför?
Brist på respekt gör mig lite rädd. Ibland tänker jag att vi, i samhället och i världen, har förlorat respekten för erfarenhet. När jag var tjugo år såg jag upp till de äldre, eftersom de hade levt livet och kände till en massa saker. Men idag känner jag att vi inte sätter oss ner och lyssnat på människor. Den bristande respekten som följer leder till hat och en känsla av "vi mot dem".

Vad skulle du ändra om du kunde?

Jag skulle få alla med makt att ändra någonting, sätta sig ner och tänka på vad de kan göra för världen – inte för sig själva, utan för världen. För vi behöver förändring.

Vilket enskilt ord identifierar du dig mest med?

Samarbete. Inom fotbollen går individer samman för att bli ett bra lag och för att få ut bästa möjliga prestation hos varandra. Jag skulle vilja se samma sak i Sverige. Många människor kommer till det här landet, men jag tror inte att vi omfamnar olikheterna, vi vill att alla ska vara svenska, och det är bara dumt.

SERGUT BELAY

Sergut Belay föddes i Addis Abeba i Etiopien. Hon flydde från Etiopien 2012, sedan hennes man blivit politisk fånge hos de etiopiska myndigheterna. Hon har inte haft någon kontakt med honom på fem år. Belay bor i Boden och är projektledare på Havremagasinet, ett konstgalleri som ställer ut svensk, nordisk och internationell samtida konst. Hon arbetar också ideellt med nyanlända.

Vad är viktigt för dig?

Familj, hälsa, arbete och lycka. Fram till för fem år sedan bodde jag med min mamma, min man och våra barn i Etiopien. Men när min man tillfångatogs av myndigheterna som politisk fånge lämnade jag landet. Jag kom till Sverige, via Kenya, utan mina barn. Plötsligt var jag invandrare och jag var ensam. Men de svenska myndigheterna var fantastiska. De gav mig någonstans att bo, mat och pengar. Jag placerades tillsammans med sex andra kvinnor från olika länder, vilket var bra för mig, eftersom jag behöver ha människor omkring mig. Jag har lärt mig så mycket av de här kvinnorna. Jag har faktiskt lärt mig mycket sedan jag kom till Sverige, särskilt hur det är att leva i ett helt annat vädersystem! Ett år efter det att jag kom till Sverige kunde jag få hit mina barn, vi behövde vara tillsammans efter allt vi hade gått igenom. Det är svårt att prata om min man, eftersom jag inte vet hur han mår, var han är eller ens om han lever. Jag hoppas att jag får träffa honom igen någon dag. Men jag har ett bra liv. Det finns många utmaningar när man ska lära sig ett nytt språk och en ny kultur, men jag har ett jobb och arbetar också ideellt med att hjälpa andra invandrare att komma till rätta. Och jag har mina barn.

Vad blir du lycklig av?

Att få möjlighet att hjälpa andra. Och frihet!

Vad känner du som mest förtvivlan inför?

Att utsättas för rasism, det måste utrotas.

Vad skulle du ändra om du kunde?

Jag skulle se till att alla får leva i fred.

Vilket enskilt ord identifierar du dig mest med?

Vänlighet. Min mormor älskade att hjälpa andra människor och det har verkligen påverkat min personlighet.

200 WOMEN

WHO WILL CHANGE THE WAY YOU SEE THE WORLD

200 Women was inspired by that belief and the simple idea of persuading two hundred women in different parts of the world—regardless of nationality, race, religion, status or celebrity—to be photographed and filmed in front of a plain sheet of fabric. The project is founded on two hundred original interviews where two hundred women are asked five fundamental questions about what is most important to them in their life. The goal was for diversity, and above all, authenticity.

200 Women: Who Will Change the Way You See the World portrays some of these remarkable stories with photographic portraits and video interviews designed to provoke thought on diversity and equality through the stories of 200 women from around the world.

The project's creators Geoff Blackwell and Ruth Hobday, along with photographer Kieran E. Scott, sought to cut away distractions and the visual context of each woman's life and to simply focus on her humanity as they asked:

What really matters to you?

What brings you happiness?

What do you regard as the lowest depth of misery?

What would you change if you could?

Which single word do you most identify with?

The responses were simultaneously educating, humbling and inspiring. Some came from a place of deep sorrow, but over and over they were uplifting examples of kindness, selflessness, strength, wisdom, inspiration and the most compellingly of all, truth.

‘You can’t empower women without
listening to their stories.’

Gloria Steinhem

The list of interviewees is a mix of well-known women and others they learned about as they researched and travelled. Many were introduced by generous friends, friends of friends, colleagues and kindred spirits in various corners of the globe. Among them artists, activists, entrepreneurs and a robotics engineer, alongside business leaders, a goat herder, a domestic worker, and a Nepalese woman who has spent most of her life living on the streets of Kathmandu selling cigarettes—one at a time—to support her family.

In the poorest places, they came face to face with the cruel and very real correlation between poverty and inequality. In those places they shed tears as they listened to the stories of girls trapped into the sex trade, married off to strangers at the age of ten or eleven, denied education and basic freedom, and subjected to all sorts of misery at the hands of men and a patriarchal culture that sadly is still very much in business.

Wherever they encountered these stories of ‘us and them’ there was almost always pain and division. But they also witnessed that when people truly see each other’s humanity, beautiful things become possible.

It’s a project that confirms what we already know—there are no ordinary women.

Parallel to Havremagasinet’s showing, the *200 Women: Who Will Change the Way You See the World* exhibition will be shown at Pen + Brush New York (May 16–June 30) and in Munich for two separate exhibits at the Alte Bayrische Staatsbank (October 28–November 20) and the Technical University of Munich (November 29–December 13).

Elin Rova

Elin Rova was born in Kangos, Sweden. Rova studied nursing at the Luleå University of Technology and has been a practicing nurse since 2015. She is currently working as a trauma nurse, as well as studying midwifery at Umeå Institute of Technology. She also trains and competes as an elite CrossFit athlete; she placed first in CrossFit Boden’s *Battle of the North*, and fourth in the *Greek Throwdown*, in 2017.

What really matters to you?

It matters to me to feel good – that my life is worthwhile and that I can cope with the challenges that come my

way. I want people around me to feel the same way; I wish that all people were happy and well. My mother is a nurse and has had the greatest impact on me. Watching her, I grew up always wanting to help people, to share in their happiness at overcoming whatever obstacles they are facing. That’s part of the reason I became a nurse. I work in the emergency department, so I have seen a lot of death. You put your mask on and you become a stone, but it’s very difficult to cope when you see a child’s body. Now, I’m training to be a midwife, because I think the moment at which a child is born is the greatest on earth. It inspires such joy and is something I want to be a part of.

What brings you happiness?

My hallelujah moments are when I'm surrounded by the people I love.

What do you regard as the lowest depth of misery?

Gender inequality. When I read about the violence experienced by women solely because of their sex, I become very emotional. And this is not only physical violence; it's when a girl child is prevented from going to school or when she's forced into a marriage with a stranger. These things shouldn't be happening. Even paying a woman less is a form of violence. You would think this isn't something we'd be contending with here in Sweden, but we are. The glass ceiling is intact here and, although Sweden is a pretty good country, gender equality is far away.

What would you change in the world if you could?

I would put every girl into school and give women full rights over their own bodies.

Which single word do you most identify with?

Sunshine.

Katarina Pirak Sikku

Katarina Pirak Sikku was born in Jokkmokk, Sweden. She is a First Nations Sami woman. She graduated from Umeå Academy of Fine Arts in 2005. Her exhibition, *Nammaldáhpán*, at the Bildmuseet contemporary art museum in Umeå, was nominated for the Dagens Nyheter culture prize in 2015; the multimedia exhibition was the result of Pirak Sikku's ten-year study into the racial and biological nature of the Sami peoples. Her work has also been shown at Korundi House of Culture in Finland, Grafikens Hus in Sweden, Museo de Arte Moderno de Medellín in Colombia and the Árran Lule Sami Centre in Norway.

What really matters to you?

What matters to me, personally, is that I'm healthy; I don't want to get sick. In terms of the world as a whole, it's climate change and freedom of speech that matter to me. Being able to express yourself without fear is so important; it worries me that censorship is becoming a part of the culture in Sweden. I'm Sami and my culture matters to me. The Sami are the Indigenous People of the Scandinavian and Kola Peninsula arctic. I didn't learn to speak Sami until I was twenty-one, because my parents had been forbidden from speaking it when they were growing up and they spoke Swedish in our home. In school, I never read about my Indigenous history,

because it wasn't something that was taught. Of course, I knew about all the Swedish kings and their wars – I knew all about a history that I didn't feel a part of. When I finally got my hands on a book about the Sami, I felt seen and understood. I wish I spoke the language better, but I've made sure that my children do. Swedes are very protective of the status quo, so, although attitudes towards the Sami are changing, you can see their exclusionary attitudes in the way they treat refugees from other parts of the world.

What brings you happiness?

I love being out in nature. I love the reassurance of looking up at the stars, which are always in the same place. And there's something special about lightness and darkness that inspires me in my art.

What do you regard as the lowest depth of misery?

Abuse of power: I cannot tolerate it when leaders use religion to justify inequality.

What would you change if you could?

I would give everybody the opportunity to read and write.

Which single word do you most identify with?

Tryckfrihet. Freedom of speech

Märta, Karin, and Linnéa Nylund

The Nylund sisters – Märta, Karin and Linnéa – were born in Markusvinsa in Lappland, Sweden, where they still live together; their village is home to twenty people and is north of the Arctic Circle. All three women trained as teachers, with Karin specialising in the Swedish minority language, Meänkieli. Since retiring from full-time teaching, the sisters have owned and operated a restaurant and hotel in Korpilombolo, a neighbouring village. They are also the organisers of the Korpilombolo European Festival of the Night, a philosophy, literature and arts festival that is held annually between 1 and 13 December.

What really matters to you?

Karin: My sisters – they are so important to me.

Märta: We were all born in our family home and have lived together most of our lives. It's been great, because we get along very well. When we were young, although many parents wanted to speak Swedish to their children – to prepare them for school – our parents always spoke to us in our local dialect, Meänkieli. We are very grateful for this decision, because we love the language; it is a

minority language, and we want it to survive.

Karin: I teach Meänkieli to children and elder pupils. It used to not be a recognised language, but that has since changed – around one hundred and sixty thousand people now speak it.

Märta: We have an amazing sense of community in this town; although it's small, it gives you a sense of being somebody – of being known. Many think that living in a small community entails a lot of accountability, but, at our age, we don't care about that! You might also think men would be in charge in a place like this, but that is not the case. With the men all working outside of the home – in the forest or wherever – the women are the ones who take care of the children, the home, the animals... everything. The women here are very skilled and strong, and that's something we identify with. We are strong.

Linnéa: When I think about what matters currently, I think about the disasters of war. I was born some years after World War II, and you'd think people would have learned their lessons from that – that the United Nations would be revered as the most important apparatus of peace. But, when I look back on my sixty-six years, the conflict is worse now than it has ever been. I feel very ashamed that my country produces weapons that are used in wars all over the world – weapons that kill people.

I want the Swedish government to be the first to say, 'Right, tomorrow we stop all arms production in this country.' This would set an example for other nations to follow. We need someone with the bravery to say that weapons are not being made to defend – they are being made to kill. And the money from their manufacture doesn't flow to the government or its citizens, it goes to the manufacturers.

Märta: I also see that society, generally, has too much money. When we were younger, we had no money – but we were rich. We were taught that, if you saw something you wanted to buy, you should try to make it yourself first. This was a very important lesson. We were also taught to always treat others with respect, regardless of their colour or class – regardless of all that is superfluous about a person. The only thing that matters is how you conduct yourself.

Karin: Another thing that matters to all of us, is nature. People get so stressed about so many insignificant things in today's world, and I just wish they could embrace a little more of nature's calm in their lives.

Märta: A knowledge of nature is absolutely essential if you are to appreciate its miracles. There is so much joy to be had in nature, from winter to spring.

Linnéa: We were taught, from very young, that we

weren't to kill animals – even ants or spiders – because they are a part of nature, and everything in creation has a right to live.

What brings you happiness?

Linnéa: Meeting new people and seeing young people growing up brings me a lot of joy. And nature is a great happiness to me.

Karin: Happiness is walking through nature, being in the garden and singing along to music.

Märta: For me, happiness is our village. It's very familiar; we know everybody here, and we feel safe.

What do you regard as the lowest depth of misery?

Linnéa: The Syrian Civil War and the refugee crisis. It's horrible that countries across the world are rejecting these people who aren't able to stay in their homes.

People from different cultures have the potential to enrich our lives, but we miss these opportunities because we are so anxious about them. Our parents were always very open-hearted – very willing to offer a room to someone – and that has stuck with us.

Karin: For me, it is war and the destruction of the environment. There is so much agricultural poison, and this worries me greatly.

What would you change if you could?

Linnéa: All arms factories would be shut down tomorrow, and their production lines would start creating something functional for society. And, I would end genetic research. I don't understand what scientists are trying to achieve here; they can't change anything or improve anything – it's good as it is!

Karin: I would create smaller communities. The world has become too big, and people are forgetting about each other. That's what America's problem is – it's too big.

Linnéa: I would help the many women who live in very difficult situations. Most mothers have to work to feed their families, yet they are required to leave their homes to earn wages; if I were a mother, I would find it very difficult to leave my children. So, I think that women should have flexible hours, because only they can decide what works best for their families and for their employers.

Which single word do you most identify with?

Karin: We all chose the same Meänkieli word: luonon-kappale. In English, it means 'piece of nature.'

Everyone is a little piece of nature; if we could acknowledge that, circumstances would improve for everybody, including women and children.

Märta: It is a beautiful concept, because it encompasses

everything. For me, it is about being a part of a shared heart; it's important to always be aware that everyone is equal and is therefore deserving of kindness.

Pia Sundhage

Pia Sundhage was born in Ulricehamn, Sweden. She made her debut for the Sweden women's national football team at age fifteen and was capped 146 times, scoring 71 goals. Sundhage was the head coach of the United States women's national football team from 2008 to 2012, her team winning two Olympic gold medals and placing runner-up in the 2011 FIFA Women's World Cup. In 2012, Sundhage was named FIFA World Coach of the Year for Women's Football and became head coach of the Sweden women's national football team; the team earned a silver medal at the 2016 Rio Olympic Games.

What really matters to you?

The support of my family.

What brings you happiness?

It makes me happy to think that women who love football have changed the world a little bit. Today, there are professional women players and girls can play in school, but this was not the case when I was little. I remember being six years old and wanting to kick the ball rather than to toss it. They said, 'You can join us, but we'll have to cheat a little bit.' So, instead of calling me Pia, they called me Pelle, which is a boy's name. Being a girl in a man's sport was very interesting – it still is – but you can find a way around the obstacles.

What do you regard as the lowest depth of misery?

Loss of respect makes me a little bit scared. Sometimes I think that, in the world and in society, we have lost respect for experience. When I was twenty, I looked up to older people because they had lived life and knew a lot of things. But I feel that, today, we don't sit down and listen to people. And the resulting disrespect leads to hatred and that sense of us versus them.

What would you change if you could?

I would make all those who have the power to change something sit down and think about what they could do for the world – not for themselves, but for the world. Because we need change.

Which single word do you most identify with?

Teamwork. In football, individuals come together to become a great team and to bring out the best performance in one another. I would like to see the same in

Sweden. A lot of people come to this country, but I don't think we embrace difference; we want everybody to be Swedish and that's foolish.

Sergut Belay

Sergut Belay was born in Addis Ababa, Ethiopia. She fled Ethiopia in 2012, after her husband became a political prisoner of the Ethiopian government; she hasn't had contact with him for five years. Belay lives in Boden, Sweden, and is a project administrator at Havremagasinet, an art gallery that exhibits Swedish, Nordic and international contemporary art. She is also a volunteer supporter of new immigrants.

What really matters to you?

Family, health, work and happiness. Up until five years ago, I was living with my mother, my husband and our children in Ethiopia. But, when my husband was imprisoned by the government – as a political prisoner – I skipped the country. I came to Sweden, via Kenya, without my children; suddenly I was an immigrant and I was alone. The Swedish government were amazing, though; they gave me a place to live, food and money. I was placed with six other women from different countries, which was good for me, because I needed to be around people. I have learned so much from these women. In fact, I've learned a lot since coming to Sweden, especially how to live with a whole new weather system! A year after I arrived in Sweden, I was able to bring my children over; we all needed to be together after everything we'd been through. It's difficult to talk about my husband, because I don't know how he is, where he is or even whether or not he's alive. I hope one day to meet him again. But I have a good life. There are lots of challenges in learning a new language and culture, but I'm employed and I also do volunteer work helping to settle other immigrants. And I have my children.

What brings you happiness?

Getting the opportunity to help others. And freedom!

What do you regard as the lowest depth of misery?

Being subjected to racism; it needs to be destroyed.

What would you change if you could?

I would make sure that everybody could live in peace.

Which single word do you most identify with?

Kindness. My grandmother loved to help people and that really influenced my character.

JUNE 6 – SEPTEMBER 30, 2018

OPENING HOURS:

WEDNESDAY 12 – 16
THURSDAY 12 – 20
FRIDAY – SUNDAY 12 – 16

GUIDED TOUR:

WEDNESDAY – SUNDAY 13:00

CLOSED MIDSUMMER WEEKEND

english.havremagasinet.se

Director

Cornelius Stiefenhofer

Economy

Gertrud Backman

Producer 200 Women

Geoff Blackwell and Ruth Hobday

© 2017 Blackwell and Ruth Ltd

blackwellandruth.com

twohundredwomen.com

Photo: © 2017 Kieran E. Scott

kieranescott.com

Translation

Elex, Pajala

Graphic Design

Kasper Lahti

Catalog Print

Luleå Grafiska

Thanks to

Our special thanks goes to the owners of the artworks in the exhibition Bodenskolan, and to our previous director Ricky Sandberg for contributing to both exhibitions.

Curator & Art Education Director

Ingela Ögren Weinmar

Coordinator Public Department

Viveka Engholm

Art Pedagogue

Eva-Lena Kurkkio

Visitor Host

Oscar Männikkö

Project Coordinator & Technician

Stina Engman

Technician

Carlos Segovia

Olof Larsson

Funded by

HAVREMAGASINET
ART MANAGEMENT GROUP

Länskonsthall Boden